

РЕШЕНИЕ

№ 10764

гр. София, 28.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 11.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **7610** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 10а,ал.4 вр.с ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ и вр. с чл.10, ал.1,т.17 от ЗЧРБ и Наредбата за условията и реда да издаването на визи и определяне на визовия режим /НРУИВВР/.

Образувано е по жалба на М. А., [дата на раждане] в [населено място] притежаваща личен паспорт №S21023679,гражданка на Р.Турция,чрез адв. Г. от САК,против Отказ за издаване на виза с изх. №24003699/26.06.2024г.,издаден от М. Р.,първи секретар на Генерално консулство на Р. България в [населено място],Р.Турция.

Жалбоподателката твърди,че отказът е незаконосъобразен поради,неспазване на установената форма,съществено нарушение на административно-производствените правила,противоречие с материално-правните разпоредби и несъответстващ с целта на закона.Твърди се за извършено нарушение на разпоредби от Европейската конвенция за защита на правата на човека,като е засегнато правото ѝ на свободно придвижване, закрепено в чл. 2 от Протокол № 4 към Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи,относно признаването на някои права и свободи, освен вече провъзгласените в Конвенцията и в Протокол № 1, както и правото и на личен и семеен живот, съобразно чл.8 ЕКПЧ.Моли съдът,да отмени оспорения отказ,като незаконосъобразен.

В о.с.з. жалбоподателката редовно призована,не се явява,не се представлява.

Ответникът–първи секретар на Генерално консулство на Р. България в [населено място],Р. Турция ,не се явява,представлява се от юрк.К. с пълномощно по делото.Моли жалбата да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град,след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по молба на М. А.,гражданка на Р.Турция.Жалбоподателката е подала в Генерално консулство на Р. България в [населено място],Р. Турция,заявление №24003699 от 04.04.2024г. за издаване на виза тип "Д"-за дългосрочно пребиваване/л.81/.Към заявлението жалбоподателката е представила пред административния орган следните документи:удостоверение с изх.№ 5298/2023г.,издадено от Министерство на правосъдието, акт за раждане, издаден от Общ.Р. с №36/11.03.1968г.;изселнически паспорт № 355/20.11.1969г.,договор за наем на жилище от 21.03.2024г./л.94-96/,декларация по ЗЧРБ от наемодателят на жилището;валиден международен паспорт на жалбоподателката и др.

След проведена съгласувателна процедура с ДА "Национална сигурност" заявлението на молителката е било разгледано от ДАНС,по реда на инструкция №КОВ-04-02-351/15.08.2013г. за условията и реда за съгласуване с ТД НС"Б.".Предоставено е становище от директора ТД"НС" Б."което е положително.

След проведена съгласувателна процедура по исканата виза по реда на инструкция №КОВ-04-02-351/15.08.2013г.началник сектор „Миграция“ при ОДМВР-Б./л.143/е посочил,че молителката не е влизала в страната през последните 10 години.

Със стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране, или отмяна на виза, приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР/л.11/,от Генерално консулство на Р. България в [населено място], Р. Турция,подписано от първи секретар М. Р.,с адресат оспорващата М. А.,гражданка на Р.Турция,същата е уведомена,че издаването на виза е отказано с дата 26.06.2024г.Отразените в акта основания са чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ–, апликантът не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване".

В хода на съдебното производство се представиха и приеха по делото следните писмени доказателства,съгласно определение на съдът по реда на чл.192 от ГПК:справка рег.№5382 р-3896/14.06.2024г./л.145/ до дирекция "Миграция" в МВР и справка от ДАНС с писмо рег. № М-19658/25.11.2024г./л.148/.

Административен съд София-град,като прецени доказателствения материал по делото,както и валидността и законосъобразността на обжалвания административен акт с оглед основанията, визирани в разпоредбата на чл. 146 от АПК приема следното:

Жалбата е депозирана в деловодството на АССГ на 19.07.2024г./бар код от 10.07.2024г./Съгласно разпоредбата на чл.10а,ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи

по чл. 9а, ал. 2, т. 4, не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Видно от текста на жалбата до съдът, жалбоподателката се е позовала на обстоятелства касаещи нарушаването на права по ЕКЗПЧОС/чл.8/. Предвид изложеното настоящият състав приема, че жалбата, попада в предвиденото в закона изключение, същата е допустима и следва да бъде разгледана по същество по изложените в нея основания. Същата е в срок/отказа е връчен на 05.07.2024г./ и е процесуално допустима, по същество неоснователна.

При разглеждане по съществуващото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Настоящият състав намира, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 НУРИВОВР визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. Съгласно възможността за делегиране на правомощия, уредена в чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ и чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР, със Заповед № 15/18.04.2024г./л.38/, издадена от посланика на Република България в Турция, с която са определени консулските длъжностни лица, които имат право да вземат самостоятелни решения по издаване на визи на основание чл. 27, ал. 2 НУРИВОВР, в която фигурира издателят на отказа М. Р..

В случая е била спазена предвидената в чл.30, ал.1 и ал.2 от Наредбата процедура, според която искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по чл.15, ал.1 ЗЧРБ се изпраща чрез дирекция "К. отношения" в службите за административен контрол на чужденците в Република България. Консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването е извършено по реда, определени в инструкцията на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение №7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра

се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Към момента на издаване на обжалваният административен акт в настоящото производство, Република България прилага Общата визова политика на Европейския съюз при условията на Договора за присъединяване от 1 януари 2007 г. С Решение на СЕС (голям състав) от 24 ноември 2020 г. по съединени дела C-225/19 и C-226/19 R.N.N.S (225/19) и K.A. (C-226/19), запитващата юрисдикция е поставила въпроса за обхвата на мотивите, които трябва да съдържа окончателно решение за отказ да се издаде виза на основание член 32, параграф 1 от Визовия кодекс (т.34). Съдът е посочил, че: "въведената с Визовия кодекс система предполага хармонизация на условията за издаване на единни визи, изключва различията между държавите-членки, органите на държавите членки могат да откажат издаването на виза само на основанията, предвидени в кодекса. При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните национални органи разполагат с широка свобода на преценка, що се отнася до условията за прилагане на предвидените във Визовия кодекс основания за отказ и до оценката на релевантните факти. (...)

В тази връзка неоснователни са възраженията в жалбата за допуснати съществени процесуални нарушения по издаване на акта и неговата форма т.к. същият покрива изцяло критерии посочени по-горе в решението на СЕС и дава възможност на апликанта да се запознае със мотивите по издаването му. В случая отказът е постановен в писмена форма, подписан е от издателя си и съдържа изложени фактически и правни основания за издаването му, поради което съдът приема, че е надлежно мотивиран. Спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК относно формата му, тъй като вписаните в отказа основания, обективират ясно волята на административния орган, позволяват да бъде упражнено правото на защита на жалбоподателя, както и да бъде осъществен съдебен контрол за законосъобразност на административния акт. Съгласно ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС на РБ е допустимо мотивите към акта да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото му издаване. В настоящия случай са приложени становища от ДА "НС" - Б. и Дирекция „Миграция“ МВР. Тези документи и установените с тях правнорелевантни обстоятелства са приобщени към акта и не е било необходимо тези факти да се приповтарят и като мотиви на издаденият отказ. Съдът приема, че в своята съвкупност те изчерпват фактическите основания, мотивирали административния орган да вземе решението си за отказ за издаване на виза „Д“ на жалбоподателка, като се явяват съответни и на цитираните в акта правни основания.

Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения:

В разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал т.17 от чл.10 на ЗЧРБ. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ се отказва издаване на виза или

влизане в страната на чужденец, когато не докаже целта и условията на планирания престой. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него т.е. заявените данни от апликанта следва да бъдат коректни. С оглед установените факти, следва да се отбележи, че отказът не е издаден в нарушение на установеното в чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ) право на личен и семеен живот. Според установения принцип на международното право, държавите имат правото, без да нарушават ангажиментите, произтичащи за тях от договорите, да контролират влизането на чужди граждани на тяхна територия, но вмешателството в правото по отношение на семейния им живот следва да отговаря на изискванията на ЕКПЧ. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В разпоредбата на чл. 8, параграф втори са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. С оглед събраните доказателства, възражението за нарушение на правото на личен и семеен живот, е неоснователно. От представените доказателства се установява, че семейството на жалбоподателката се е изселило в Р. Турция през 1969г., семейството и трайно се е установило в [населено място] Р. Турция и последните 10 години същата не е посещавала Р. България. В случая не е налице намеса на държавните власти в упражняването на правото на личен живот на жалбоподателката, съгласно чл. 8 т. 2 от ЕКЗПЧ, както и свободно предвижване. С процесният отказ не се засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. По изложените съображения настоящият състав намира оспорения акт за законосъобразен.

Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

По делото не се претендират разноски от ответника, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд-София град 34 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. , [дата на раждане] в [населено място] притежаваща личен паспорт №S21023679 изд. 05.08.2021г. гражданка на Р. Турция, против Отказ за издаване на виза с изх. №24003699/26.04.2024г., постановен от М. Р., първи секретар на Генерално консулство на Р. България в [населено място], Р. Турция.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

съдия: